

În Maramureș, la Coștiui pe un deal la altitudinea de 575 metri, pe substrat sedimentar în apropierea unui zăcământ de sare, circa 40 de exemplare de larice/ zadă (*Larix decidua*) au vârste de 135-160 de ani, cu diametre la bază ale trunchiurilor pe la 80-100 cm și înălțimea arborilor de circa 35 metri. Laricele, singura specie de conifer cu frunze căzătoare care aparține de flora spontană a peisajelor carpatine, a fost totuși plantată de om în aceste locuri de la Coștiui, așadar constatăm o proveniență artificială, antropică a acestora. Toamna, când frunzele de larice îngălbenesc, pădurea arată atractiv coloristic, peisagistic. Desemna rea ca arie protejată este realizată prin includerea ei în Hotărârea de Consiliu Județean Maramureș 37/ 1994 (și 204/1977 ??). Aria protejată este situată administrativ în satul Coștiui din comuna Rona de Sus, are codul 2.576 în Legea 5/2000 și denumirea oficială "Rezervația de larice Coștiui"; în Legea 5/2000 se menționează doar codul ariei, denumirea ei, localitatea pe a cărei teritoriu administrativ este situată ea, precum și suprafața în hectare, fără a se da limitele zonei protejate. Rezervația are o suprafață de doar 0,7 hectare, având coordonate N 47 52 28 E 24 02 24; în ultimele două decenii au fost tăiate mai multe dintre exemplarele monumentale, cu ocazia unor "îgienizări", atât legal cât ilegal, altele au fost doborâte de vânt... așa că viitorul celor circa 40 de arbori bătrâni care mai există, este destul de previzibil.

Limita în format GIS a ariei protejate a fost trasată în cadrul proiectului GEF – Managementul Conservării Biodiversității; ca suport au fost folosite hărți topografice 1:25.000 editate de către Direcția Topografică Militară (1982) care au fost scanate, georeferențiate și transpuse în sistemul de proiecție Stereo 70; totodată au fost folosite și imagini satelitare Landsat (2000). Dealtfel, prin analiza hărții care suprapune în GIS ortofotoplanul și limitele oficial-trasate ale ariei protejate, am constatat că doar o mică parte a celor circa 40 de exemplare de larice sunt incluse în această suprafață (include circa 30% din suprafața acoperită de larice... în schimb circa 50% din suprafața din acel perimetru este o zonă diferită, fără astfel de arbori), ceea ce face necesară retrasarea conturului ariei protejate.

Este destul de ciudat cum o astfel de plantație creată artificial de oameni, a ajuns să devină arie protejată desemnată pentru protejarea florei și faunei naturale, pentru conservarea diversității biologice... în timp ce nenumărate zone cu valori naturale reale din Maramureș au fost lăsate fără protecția formală care putea să le ofere o șansă de a persista, păduri valoroase care au fost deja tăiate între timp de drujbașii legali sau ilegali. Dacă în aceste condiții pedoclimatice laricele nu face față concurenței presante din partea florei spontane, specia este o prezență temporară care se poate menține doar cu intervenție artificială, din partea omului... având aici

un fel de “grădină botanică” pentru câteva zeci de exemplare de zadă. La fel de brusc cum au fost plantați, exemplarele de larice vor dispărea din peisaj dacă nu sunt înlocuite artificial, prin plantarea unor exemplare tinere. O situație radical diferită, în care laricele este prezent în mod natural, este cea din Polița cu Crini din Ceahlău (unde există o arie protejată pe 183 hectare înființată mai ales pentru larice)... unde specia este bine integrată în ecosistemele zonei, și unde se reînnoiește fără intervenții umane.

AUTOR: ©

[dr. Peter Lengyel](#)

PS. Cred că în careva zi perfectă de toamnă, în luminile care să pună în evidență culorile bombastice ale galben-roșiaticelor frunze de larice, ar merita să fac o serie de imagini cu detalii despre trunchiurile lor, despre crengi și ramuri, despre ceva ce o să fie remarcat pe moment în plimbarea printre ei, admirând estetica locului. Ar fi bine de verificat, există cumva și ceva exemplare tinere, semințiș... sau nu sunt deloc prezente? Plus că la următorul zbor prin Maramureș, ar trebui trase câteva cadre spectaculoase cu “pădurea” asta care se detașează dintre ceilalți arbori ai zonei.

SURSA:

[Peter Lengyel Blog](#)